

Kitab Daniel — Nomer Dalapan Puluh Genep

Muka-na Tabir Nubuat: Ngartos Kana Nambahanana Pangaweruh jeung Pesen Gorowok Tengah Peuting

Jeff Pippenger
2024-02-19

Urang keur nyanghareupan kasaluyuan antara gerakan malaikat kahiji jeung katilu, supaya leuwih ngartos naon anu sacara simbolis dilambangkeun ku nambahanana pangaweruh nalika éta dibuka segelna dina mangsa ahir. Urang keur narékahan pikeun némbongkeun yén éta ngalambangkeun paningkatan bebeneran anu ahirna ngahontal puncakna dina hujan ahir, nyaéta amanat Ceurik Tengah Peuting. Salaku hiji lambang, “nambahanana pangaweruh” asalna tina kitab Daniel, sarta di dinya éta diidentifikasikeun minangka pangaweruh nubuat anu nguji sarta ngahasilkeun dua golongan panyembah.

Sarta anjeunna nimbalan, “Maneh geura indit, Daniel, sabab ieu pangandika geus ditutup jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal dimurnikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi anu jahat bakal terus ngalakukeun kajahatan; jeung taya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngarti; ari anu wijaksana bakal ngarti.” Daniel 12:9, 10.

Dina taun 1989 hiji “nambahan pangaweruh” dibuka segelna, anu ahirna baris némbongkeun dua golongan nu nyembah. Dua golongan éta digambarkeun dina kontéks kumaha maranéhna patalina jeung amanat hujan ahir. Nu jahat henteu ngakuan atawa narima hujan ahir, ari nu wijaksana mah enya. Ku kituna nu jahat henteu ningali iraha hujan ahir mimiti turun, padahal éta mimiti turun nalika bangsa-bangsa ambek dina tanggal 11 Séptémber 2001. Urang geus nyanghareupan kapamingpinan Adventisme Laodikea sakumaha dilambangkeun dina Yehezkiel pasal dalapan jeung salapan, kitu deui dina Yesaya pasal dua puluh dalapan. Dina Yesaya, “jalma-jalma nu nyindir” ngajadikeun “bohong” jadi “panyalindungan” maranéhna sarta “nyumputkeun” diri maranéhna “handapeun kapalsuan.”

Ku sabab kitu, dangukeun pangandika PANGERAN, he lalaki-lalaki nu ngahinakeun, anu ngawasa umat ieu anu aya di Yerusalem. Sabab maraneh geus ngucap, “Kami geus nyieun perjangjian jeung pati, jeung jeung naraka kami geus sapuk; lamun pecut nu ngalimpas kawas caah ngaliwatan, éta moal nepi ka kami; sabab kami geus ngajadikeun kabohongan jadi pangungsian kami, jeung dina kapalsuan kami geus nyumputkeun diri.” Yesaya 28:14, 15.

Jelema baheula Yerusalem dina poé-poé panungtungan gagal dina ujian ngeunaan “pangreureuhan jeung panyegeran” anu diwakilan ku métodologi “garis kana garis,” anu ngamungkinkeun jalma wijaksana pikeun ngakuan hujan panungtungan dina poé-poé panungtungan, ngaliwatan gambaran sajarah ngeunaan hujan panungtungan dina sajarah Millerite. Ciri nubuat tina “jelema-jelema anu nyindir” anu ditekenkeun ku Yesaya dina éta petikan nyaéta bohong jeung kapalsuan anu ku maranéhna dijadikeun panyumputan sarta pangungsian. Ku sabab éta, patalina jeung ujian ngeunaan pesen hujan panungtungan (pangreureuhan jeung panyegeran anu maranéhna henteu daék dangukeun), jalma-jalma baheula Yerusalem geus narima hiji kabohongan.

Pesen hujan ahir teh datang dibarengan ku hiji paséa pamadegan, sakumaha digambarkeun dina Habakuk pasal dua, nalika pangjaga di dinya nanya ka Allah naon anu kudu dijawab ku anjeunna dina “paséa pamadegan” sajarahna, sabab kecap “reproved” dina ayat kahiji pasal dua hartina “dipadungdengkeun jeung”.

Abdi baris nangtung dina tempat pangjagaan kuring, sarta nempatkeun diri dina munara, jeung ngawaskeun pikeun ningali naon anu bakal didawuhkeun ku Anjeunna ka kuring, sarta naon anu baris ku kuring diwaler waktu kuring ditegor. Habakuk 2:1.

Anu wijaksana dina mangsa paséa ngeunaan hujan ahir, nampilkeun bebeneran-bebeneran anu dilambangkeun minangka permata-permata Miller, anu ogé mangrupa bebeneran-bebeneran dasar anu dipikawanoh, diteguhkeun, jeung dipidangkeun ku kaum Millerit. Bebeneran-bebeneran éta dilambangkeun minangka Kristus, Gunung Batu anu langgeng.

“Sing saha anu ngadeg minangka pangawal Allah dina témbok Sion teh kudu jalma-jalma anu sanggup ningali bahaya saméméh datang ka umat,—jalma-jalma anu bisa ngabédakeun antara bebeneran jeung kasalahan, kaadilan jeung kateadilan.

“Pangingetna geus datang: Ulah dugi aya naon waé nu diasupkeun anu bakal ngaganggu dasar iman anu ku urang geus diwangun ti saprak eta amanat datang dina taun 1842, 1843, jeung 1844. Kuring aya dina ieu amanat, jeung ti harita nepi ka ayeuna kuring geus nangtung di payuneun dunya, satia ka caang anu geus dipaparinkeun ku Allah ka urang. Kami henteu boga maksud miceun suku kami tina papan dasar tempat eta disimpen, nalika ti poé ka poé kami neangan ka Pangeran ku doa anu sungguh-sungguh, neangan caang. Naha maraneh nyangka yén kuring bisa ninggalkeun caang anu geus dipaparinkeun ku Allah ka kuring? Eta kudu jadi sapertos Gunung Batu Salawasna. Eta geus nungtun kuring ti saprak eta dipaparinkeun.”

Review and Herald, 14 April 1903.

Para lalaki baheula nampilkeun hiji pesen hujan ahir palsu anu ku Yesaya digambarkeun minangka hiji “bohong” jeung kasalahan. Dina Yeheskiel pasal dalapan, sajarahna nandakeun iraha para lalaki baheula di Yerusalem keur nyembah panonpoé, sarta maranehna dipaliré sabalikna ti jalma-jalma anu narima meterai Allah dina pasal salajengna. Kajahatan anu katilu (generasi), ngalambangkeun hiji pesen hujan ahir palsu, sakumaha digambarkeun ku “ceurik keur Tammuz.” Dina generasi katilu Adventisme, anu dimimitian dina taun 1919, hiji “bohong” diasupkeun patalina jeung Injil palsu anu dipidangkeun sacara umum ku W. W. Prescott dina Konperénsi Alkitab taun 1919. Éta “bohong” téh mangrupa poko husus tina generasi katilu, sarta éta “bohong” téh jadi dasar palsu tina pesen hujan ahir palsu, anu dilambangkeun ku “ceurik keur Tammuz.”

Penting pisan pikeun nyéépkeun waktos pikeun nangtukeun sacara cermat “kabohongan” dina nubuat, sabab “kabohongan” éta mangrupikeun alesan utama kunaon Adventisme Laodikia teu tiasa ningali paningkatan pangaweruh dina taun 1989. “Kabohongan” éta nyaéta yén “the daily” dina kitab Daniel ngalambangkeun palayanan Kristus di tempat suci. Nerapkeun “the daily” sacara nubuat minangka palayanan Kristus di tempat suci téh mangrupa panerapan nubuat anu palsu jeung henteu leres, tapi “kabohongan” éta henteu ngan saukur nangtukeun yén idéntifikasi “the daily” salaku simbol nubuat téh palsu, tapi ogé ngalambangkeun hiji “kabohongan” anu ngaku yén Sister

White satuju kana panerapan anu palsu éta, teras ngagunakeun kapalsuan éta pikeun netepkeun panerapan anu teu leres éta minangka bebeneran anu geus mapan.

Pamahaman anu leres ngeunaan genep ayat panungtungan dina Daniel pasalABELAS geus ditipikeun ku ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep, sarta nalika Sister White ngaidentifikasi kacumponan lengkep Daniel pasalABELAS, anjeunna nyatakeun yén “kajadian-kajadian anu sarupa jeung anu digambarkeun” dina ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep “bakal diulang.”

Ngagunakeun harti palsu ngeunaan “the daily” ngahasilkeun struktur sajarah anu palsu. Sajarah anu digambarkeun dina Daniel pasalABELAS, ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep, ngawengku dipiceunna “the daily.” “The daily” téh boh nurutkeun pamakéan Millerite, boh nurutkeun pamakéan Prescott jeung Daniells. Gumantung kana pamakéan mana anu dipilih, bakal kabentuk dua struktur sajarah anu béda.

Jeung pasukan-pasukan bakal nangtung di pihakna, sarta maranéhna bakal ngotorkeun Bait Suci kakuatan, sarta bakal miceun kurban sapopoé, sarta maranéhna bakal nempatkeun kakajian anu nyababkeun karuksakan. Daniel 11:31.

Numutkeun ilham, sajarah nubuat anu digambarkeun dina ayat ieu, sarta ngawengku ayat katilu puluh, jeung ayat-ayat katilu puluh dua nepi ka katilu puluh genep, baris diulang deui dina ayat-ayat kaopat puluh nepi ka kaopat puluh lima tina DanielABELAS.

“Nubuat dina pasal kasabelas tina kitab Daniel geus ampir ngahontal kacumponan anu lengkep. Loba bagian sajarah anu geus lumangsung dina kacumponan nubuat ieu bakal diulang deui. Dina ayat katilu puluh disebutkeun hiji kakawasaan anu ‘bakal sedih pisan, [Daniel 11:30–36 dikutip.]’

“Adegan-adegan anu sarupa jeung anu diterangkeun dina kecap-kecap ieu baris kajadian.” Manuscript Releases, number 13, 394.

Ayat tempat urang manggihan “the daily,” nyaéta ayat tilu puluh hiji.

Jeung pasukan-pasukan bakal nangtung di pihakna, tuluy maranéhna bakal ngotoran tempat suci kakuatan, sarta bakal nyabut kurban sapopoe, jeung maranéhna bakal nempatkeun kajijikeun anu nyababkeun karuksakan anu nyésakeun sepi. Daniel 11:31.

“Panangan-panangan” dina ayat éta nangtung “di pihakna.” “Panangan-panangan” téh hiji kakawasaan, sakumaha ogé anu ku maranéhna “ditangtungan.” Dina ayat éta, nya éta “panangan-panangan” anu “nangtung di pihakna,” jeung “panangan-panangan” anu “nganajiskeun tempat suci kakuatan,” sarta “panangan-panangan” anu “nyabut anu sapopoe,” jeung nya éta ogé “panangan-panangan” anu “nempatkeun kajijikan anu ngadatangkeun karuksakan.” Dina Wahyu pasal tilu welas, naga éta, nya éta Rum kapid, mikeun tilu hal ka kapapaan.

Jeung éta sato galak anu ku Kami katingali téh sarupa jeung macan tutul, suku-sukuna kawas suku biruang, sarta sungutna kawas sungut singa; jeung naga mikeun ka manéhna kakawasaanana, tahta-na, jeung kawenangan anu gedé. Wahyu 13:2.

Sato galak nu siga maung tutul ku Sadérék White diidentifikasi minangka kapausan, sarta dina pasal dua welas Sadérék White netelakeun yén naga téh nyaéta duanana, nyaéta Iblis, jeung ogé Roma pagan.

“Ku kituna bari naga éta, utamana, ngalambangkeun Iblis, dina harti kadua, éta téh lambang Roma kahiru.” *The Great Controversy*, 439.

Dina ayat kadua, dina Wahyu pasal tilu welas, Roma kahiru masrahkeun kakawasaan militérna, “pakarangna”, ka kapapaan, dimimitian ku Clovis raja bangsa Franka (Perancis), dina taun 496. Roma kahiru masrahkeun ka Roma papal tahta kakawasaanana dina taun 330, waktu kaisar Konstantinus ninggalkeun kota Roma sarta mindahkeun ibu kota Roma kakaisaran ka kota Konstantinopel. Roma kahiru masrahkeun kakawasaan sipil ka kapapaan dina taun 533, waktu Yustinianus ngaluarkeun hiji dekret anu netepkeun kapapaan minangka kapala sadaya garéja, sarta nu ngabenerkeun para bid’ah.

Dina ayat katilu puluh hiji, “panangan-panangan” anu nangtung téh nya éta kakuatan militér Roma kahiru, anu nangtung pikeun kapausan mimitian ku Clovis dina taun 496. Ku lantaran ieu lampah, kapausan nyirian Perancis minangka “anak cikal garéja Katolik,” sarta sawatara waktu minangka “putri pangkolotna garéja Katolik.” Dina ayat katilu puluh hiji, sanggeus Constantine netepkeun hukum Minggu dina taun 321, tuluy mindahkeun ibu kota ti kota Roma ka kota Konstantinopel dina taun 330, kakaisaran anu saméméhna teu kaéléhkeun mimiti ruksak, sabab opat kakuatan Tarompet anu kahiji dina Wahyu pasal dalapan mimiti ngalaksanakeun peperangan anu lumangsung terus ngalawan kakaisaran Romawi. Puseur serangan anu dilaksanakeun ku bangsa-bangsa Barbar jeung Genseric diarahkan ka kota Roma, anu saméméh taun 330 kungsi jadi “Bait Suci kakuatan” pikeun kakaisaran Romawi. Ti taun 330 jeung saterusna, peperangan invasi bangsa barbar kudu “ngotoran Bait Suci kakuatan,” nepi ka “panangan-panangan” Roma kahiru nangtung pikeun kapausan, mimitian dina taun 496.

Lian ti éta, Roma kahiru henteu ngan saukur nyadiakeun tilu hal pikeun kakawasaan kapausan, ku masrahkeun ka dinya kakawasaan militér, kawenangan sipil, jeung tahta kota Roma, tapi ogé nyabut tilu tanduk pikeun Roma kapausan.

Abdi merhatikeun tanduk-tanduk éta, sarta, tingali, mucunghul di antarana hiji tanduk leutik séjén, anu di hareupeunna aya tilu tanduk anu ti heula dicabut nepi ka akar-akarna; sarta, tingali, dina tanduk ieu aya panon siga panon manusa, jeung hiji sungut anu ngucapkeun perkara-perkara anu agung. *Daniel 7:8*.

Tilu tanduk anu kudu “dicabut” dina *Daniel* pasal tujuh ngagambarkeun tilu kakawasaan utama anu nahan bangkitna kakawasaan kapapaan. Tanduk anu pamungkas tina tilu tanduk éta disingkirkeun nalika bangsa Goth diusir ti kota Roma dina taun 538. Maranéhna diusir ti éta kota ku “panangan-panangan” Roma kahiru, sabab “panangan-panangan” éta kudu nempatkeun kapapaan (kajijikan anu nyababkeun karuksakan) dina tahta dunya anu harita dipikawanoh, dina taun 538.

Ayat ka tilu puluh hiji tina Daniel sabelas ngécéskeun opat perkara anu bakal dipigawé ku “panangan-panangan” (Roma kapidu). Maranéhna kudu “ngadeg” pikeun kapapaan, saperti anu maranéhna lakukeun dina taun 496. Maranéhna kudu ngotoran “tempat suci kakuatan,” sakumaha diwakilan ku perjuangan-perjuangan militer anu dilaksanakeun di kota Roma salila kurang leuwih dua abad. Maranéhna kudu “nempatkeun” kapapaan dina tahta bumi dina taun 538, sarta maranéhna ogé kudu “nyabut nu sapopoé.”

Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “nyabut” dina ayat éta (sur), hartina “miceun”. Nepi ka taun 508, panolakan ti paganisme anu aya di Kakaisaran Romawi, anu geus ngusahakeun nyegah naékna kapausan kana kakawasaan, geus sapinuhna ditundukkeun atawa dileungitkeun.

Pikeun ngaidéntifikasi “the daily” minangka palayanan Kristus di tempat suci téh mangrupa panerapan anu palsu, tapi pagawean sabenerna anu kacumponan dina sajarah Adventis Laodisia anu ngaidéntifikasi panerapan palsu éta minangka bebeneran, dumasar kana hiji “bohong” anu tangtu anu kajadian dina generasi katilu Adventisme. Pituduh Sister White yén sajarah ayat tilu puluh nepi ka tilu puluh genep bakal diulang dina panggenapan pamungkas Daniel sabelas, ngajadikeun mustahil pikeun “jalma-jalma anu ngahinakeun” anu maréntah Yerusalem pikeun nerapkeun hiji tafsiran kana ayat tilu puluh hiji bari dina waktu anu sarua nolak Roh Nubuat.

“Jalma-jalma anu ngahina” ngajarkeun yén kapausan geus nyabut pamahaman anu sajati ngeunaan palayanan Kristus di tempat suci-Na, ku ngawanohkeun misa papal, anu mangrupa panipuan palsu tina padamelan Kristus di tempat suci sawarga. Lamun ieu memang harti anu sabenerna tina “anu sapopoé,” mangka “panangan-panangan” anu nangtung dina ayat tilu puluh hiji téh nyaéta kapausan, sabab susunan gramatikal dina ayat éta nungtut yén “panangan-panangan” téh nyaéta kakawasaan anu nyabut “anu sapopoé.”

Pikeun ngadukung carita bohong maranéhna, maranéhna ngabantah yén kapapaan (panangan) ngotorkeun Bait Suci Kristus di sawarga. Kecap Ibrani nu ditarjamahkeun jadi “bait suci (miqdash) kakuatan” téh boh nunjuk kana bait suci kapidu boh kana Bait Suci Allah. Lamun Daniel rék nyatakeun yén Bait Suci Allah bakal dikotorkeun ku kapapaan, anjeunna tangtu bakal ngagunakeun kecap Ibrani “qodesh”, anu ngan bisa ngawakilan Bait Suci Allah. Jadi, di mana aya catetan dina Alkitab atawa dina Roh Nubuat yén Bait Suci di sawarga kungsi, atawa bakal, dikotorkeun ku kapapaan?

Tangtu, dosa-dosa urang Kristen kacatet dina kitab-kitab di Bait Suci sawarga, tapi éta gambaran henteu hartina Bait Suci Allah jadi kacemar. Panyucian Bait Suci ngagambarkeun panyucian kitab-kitab catetan anu aya di jero Bait Suci. Leuwih ti éta, kakawasaan kapausan henteu kungsi jadi Kristen, ku sabab éta henteu kungsi diasupkeun kana kitab-kitab pangadilan panalungtikan. Hiji-hijina pangadilan anu ditangtukeun pikeun kapausan nyaéta pangadilan eksekutif tina amarah Allah.

“Leungeun” ogé kudu “nempatkeun kajahatan anu nyababkeun karuksakan lengkep,” anu bakal jadi kakawasaan naon? Kakawasaan naon anu dipasang ku kapapaan? Jeung kakawasaan naon éta, dina pisan bubukana ayat tilu puluh hiji, anu dibéla ku kapapaan?

Anu teu boga pangarti dina Adventisme Laodikea, anu geus nyerahkeun hirup langgeng maranéhna kana leungeun jalma-jalma anu geus diidentifikasi minangka teu sanggup maca kitab anu disegel, bisa jadi ngarasa genah lamun ceuli maranéhna anu hayang didéngékeun ku hal-hal nu pikaresepeun ditenangkeun ku rupa panerapan Alkitab anu geus ruksak kitu; tapi leuwih absurd deui lamun maranéhna nyoba nyokot sajarah anu kudu maranéhna idéntifikasi pikeun ngadukung kasalahanana, tuluy nyaluyukeunana jeung genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas.

Dina sajarah nu ngantunkeun kana rubuhna Uni Soviét, anu bisa dipidangkeun minangka lambang Raja Kidul dina ayat kaopat puluh tina Daniel sabelas, kakuatan militér Amérika Sarikat nangtung ngadukung kapapaan, nalika Ronald Reagan nyieun pasatujuan rusiah jeung antikristus dina nubuat Alkitab. Ku kituna, hal éta nandakeun yén sagala perlawanan Protestan kana naékna kapapaan geus ditundukkeun di Amérika Sarikat, sakumaha dilambangkeun ku dipiceunna perlawanan kapir dina taun 508. Raja Kalér (kapapaan) dina éta petikan mimitina nyapu jauh Uni Soviét dina taun 1989, sarta ngalakukeun éta dina pasakitan jeung “karéta” jeung “panunggang kuda,” anu ngalambangkeun kakuatan militér Amérika Sarikat, sarta ogé jeung kakuatan ékonomi Amérika Sarikat sakumaha dilambangkeun ku “kapal-kapal.”

Amérika Sarikat téh nya éta “leungeun-leungeun” anu nangtung ngabela kapausan. Protestantisme dipiceun, sakumaha perlawanan paganisme ditundukkeun nepi ka taun 508. Dina ayat ka opat puluh hiji, Amérika Sarikat bakal dikawasa ku kapausan, sarta Konstitusi Amérika Sarikat, anu mangrupa “tempat suci kakuatan” Amérika Sarikat, bakal digulingkeun nalika Amérika Sarikat nempatkeun Raja ti Kalér (kapausan) dina tahta bumi, sakumaha anu dipigawé ku Roma pagan dina taun 538. Upami anjeun nuju maca tulisan-tulisan dina ramatloka ieu, mangka anjeun tiasa ngundeur majalah The Time of the End, sarta maca pedaran anu leuwih lengkep ngeunaan genep ayat panungtungan tina Daniel sabelas, nanging ayeuna urang ngan saukur keur ngaidéntifikasi yén pangidéntifikasian “nu sapopoé,” salaku palayanan Kristus di tempat suci téh mangrupa panerapan anu palsu kana éta lambang. Urang ngalakukeun ieu sangkan némbongkeun yén panerapan palsu éta ditumpangkeun ka Adventisme Laodikea ku hiji kabohongan anu dihaja.

Urang bakal teras nimbangkeun bohong nubuat éta dina artikel salajengna.

“Urang teu boga waktu keur disia-siakeun. Mangsa-mangsa kasusah aya di hareupeun urang. Dunya keur kaguncang ku sumanget perang. Moal lila deui adegan-adegan kasusah anu geus diucapkeun dina nubuat-nubuat bakal kajadian. Nubuat dina Daniel pasal kasabelas geus meh ngahontal kacumponan lengkepna. Loba tina sajarah anu geus lumangsung minangka kacumponan nubuat ieu bakal kajadian deui.”

“Dina ayat katilu puluh disebatkeun hiji kakawasaan anu ‘baris kasedih, tuluy mulang, sarta nembongkeun amarah ngalawan perjangjian anu suci: kitu anjeunna bakal ngalakukeun; malah anjeunna bakal mulang, sarta boga pamahaman jeung jalma-jalma anu ninggalkeun perjangjian anu suci. Jeung pasukan-pasukan bakal nangtung di pihakna, sarta maranéhna bakal ngotorkeun tempat suci kakuatan, sarta bakal nyabut kurban sapopoe, sarta maranéhna bakal nempatkeun kajijikeun anu ngabalukarkeun kasunyatan. Jeung jalma-jalma anu lampahna jahat ngalawan perjangjian bakal diruksak ku anjeunna ku pamuji-pamuji palsu: tapi umat anu nyaho ka Allahna bakal kuat, sarta ngalakukeun kalakuan-kalakuan anu gagah. Jeung

jalma-jalma anu boga pangarti di antara umat bakal ngawulang ka nu loba: sanajan kitu maranéhna bakal ragrag ku pedang, ku seuneu, ku panangkaran, jeung ku jarahan, salila loba poé. Ayeuna waktu maranéhna ragrag, maranéhna bakal dipaparin pitulung saeutik: tapi loba anu bakal ngagabung ka maranéhna ku pamuji-pamuji palsu. Jeung sawatara ti antara maranéhna anu boga pangarti bakal ragrag, pikeun nguji maranéhna, jeung pikeun nyucikeun, jeung pikeun ngajadikeun maranéhna bodas, nepi ka mangsa ahir: sabab éta kénéh pikeun waktu anu geus ditangtukeun. Jeung raja éta bakal ngalakukeun nurutkeun pangersana; sarta anjeunna bakal ngagedékeun dirina, jeung ngamulyakeun dirina saluhureun unggal allah, sarta bakal ngucapkeun hal-hal anu ngageunjeung ngalawan Allahna sagala allah, sarta bakal hasil nepi ka amarah éta réngsé: sabab anu geus ditangtukeun éta bakal kajadian.’ Daniel 11:30–36.”

“Kaayaan anu sarupa jeung anu diterangkeun dina ieu kecap-kecap bakal kajadian. Urang ningali bukti yén Iblis keur gancang ngarebut pangawasa kana pikiran manusa anu teu miboga sieun ka Allah di hareupeun maranéhna. Mugi sakumna jalma maca jeung ngartos kana nuuat-nuuat dina ieu kitab, sabab ayeuna urang keur asup kana mangsa kasusah anu geus diucapkeun.”

“Jeung dina mangsa éta Mikael bakal gugah, pangéran agung anu nangtung pikeun anak-anak bangsamu; sarta bakal aya waktu kasangsaraan, anu can kungsi aya ti saprak aya hiji bangsa nepi ka mangsa éta kénéh; sarta dina mangsa éta bangsamu bakal dileupaskeun, nya éta unggal-unggal anu kapanggih katulis dina éta kitab. Jeung loba ti antara maranéhna anu saré dina lebu bumi bakal hudang, sawatara kana hirup langgeng, jeung sawatara kana éra jeung hina langgeng. Jeung maranéhna anu wijaksana bakal ngagenclang kawas cahaya cakrawala; jeung maranéhna anu mingpin loba jelema kana kabeneran bakal kawas bentang-bentang salalanggengna. Tapi maneh, eh Daniel, tutup kecap-kecap ieu, jeung segel éta kitab, nepi ka waktu ahir: loba anu bakal bulak-balik, jeung pangaweruh bakal nambahan.’ Daniel 12:1–4.”

Manuscript Releases, nomer 13, 394.